

PROLÓG

Pred siedmimi rokmi

Tabu témy sú niečo pre mňa – najmä tie na papierových stránkach, kde mi nič nehrozí.

Hľadím na dokonalú obálku knihy, ktorá leží na malom kaviarenskom stole hneď vedľa kapučína so srdiečkom v hustej mliečnej pene. Snažím sa skrátiť si čakanie a zahnať nervozitu zo stretnutia s pánom neznámym.

Moja najlepšia priateľka to so mnou myslí dobre, navyše mi s bláznivým nápadom rande naslepo pílila uši nejaký čas, až som jej na to v slabej chvíli konečne kývla. A tak teraz sedím v rušnej kaviarni neďaleko parku, do ktorého cez zahmlené okná a vonkajšiu tmu sotva dovidím. Hoci som si obliekla hrubý sveter levanduľovej farby, ruky mám ľadové nielen zo sychravého počasia, ale aj zo stresu z neznáma.

Knihy sú stávkou na istotu. Muži v nich síce vedia lámať srdcia na počkanie, vždy však nakoniec všetko dobre dopadne. Aspoň v žánri, ktorý tak rada čítam.

Oči mi zabehnú k masívnym hodinám na stene priamo nad barom s vitrínami na koláče. Zahryznem si do peery, pretože si uvedomím, že tri minúty mešká.

Kto mešká na prvé rande? Pochybnosti sa prebívajú na povrch a ja automaticky siahnem po knihe. Potrebujem slová útechy, preto nalistujem náhodnú stranu. Oči mi padnú na vetu, ktorá mi toho veľa nenapovie, skôr ma vyvedie z rovnováhy: *Dajú sa milovať naraz dvaja muži?*

Dajú? Podľa mňa nie. Pri reálnych mužoch si to neviem predstaviť, zato knižných dokážem milovať desiatky. Podľa Very som cvok a práve pre moju nezdravú obsesiu knihami mi poza voňavé stránky fiktívnych príbehov uniká skutočný svet. Možno má pravdu, možno aj práve preto dnes vykračujem zo svojej komfortnej zóny a čakám na muža, ktorý si neváži môj čas a mešká.

Zamračím sa a znovu nervózne odložím knihu, keď začujem zvonček nad vchodovými dverami. Automaticky mi tým smerom ubehne pohľad a všimnem si vysokého muža v tmavosivom kabáte. Plavé vlasy má vlhké od dažďa, nos začervenaný od zimy. Strnulo sedím na mieste a pozorujem ho.

Mohol by to byť on? Vera mi o ňom povedala len jedinou podľa nej dôležitú informáciu – že je fešák. To by na cudzinca sedelo. Bradu má dokonale oholenú, vzpriamené držanie tela veľa napovedá o jeho sebavedomí, oči má svetlé, hoci je prid'aleko na to, aby som to mohla tvrdiť s istotou.

Jedinou istotou je to, že je to určite on. Spod kabáta vytiahne ružovú pivonku. Milujem kvety a zo všetkých najviac práve pivonky.

Srdce mi zatrilkuje od strachu, ktorý sa rozplynie v momente, keď sa nám stretnú pohľady. Jeho oči sú na milión percent modré. Strácam sa v nich, nedokážem sa pohnúť.

Pery sa mu rozťahnu do úsmevu a v jeho lícach zbadám jamky. Prudko sa nadýchnem a práve jeho úsmev mi do tela vleje dávku príjemnej horúčavy.

Usmejem sa tiež a pomaly sa postavím z pohodlného kresla.

To som ja, to mňa hľadáš! Moje myšlienky menia rétoriku, strach je len spomienka, vystrieda ho vlna vzrušenia, aké zažívajú všetky tie hrdinky v románoch. O to lepšie, že začínam čítať vlastný príbeh.

Keď ku mne kráča, nevedno prečo pozriem k výkladu vedľa vchodových dverí. Marí sa mi, že na ulici vidím siluetu. Tomu výjavu sa však nevenujem ani o sekundu dlhšie, pretože si moju pozornosť uzurpuje muž s príjemnou sladkasto-korenistou vôňou.

„Ty si Diana?“ spýta sa ma so zvedavým pohľadom. Delí nás sotva meter.

„Podľa toho, kto sa pýta,“ odvetím hravo, ani netuším, kde sa to vo mne vzalo.

Zasmeje sa a v očiach sa mu odrážajú kaviarenské svetlá. Vystrie ku mne ruku. „Som Alexander, ale volaj ma Alex.“

Keď sa naše dlane spoja, čakám, že ma kopne výboj elektriny. Tak sa to predsa deje, keď chémia funguje na výbornú, no nie? Nestane sa, no jeho dľaň je príjemne teplá.

„Teší ma, Alex,“ vyslovím a pohrám sa s jeho menom. Oči mu padnú na moje pery, a tak ich rozťahnem do úsmevu. Pritiahne si ma bližšie k sebe a pobožká ma na obe líca.

„Ver, že potešenie je na mojej strane,“ pošepne mi do ucha, z čoho ma príjemne zamrazí na chrbte.

Môj pohľad na sekundu znovu padne k veľkým za-

roseným oknám s výhľadom na mesto ponárajúce sa do chladnej tmy. Neďaleká pouličná lampa tlmene osvetľuje vzdáľujúcu sa siluetu a ja sa tvárou vzdáľujem od tej Alexandrovej. Moje prvé rande naslepo mi podáva kvet, skladá mi kompliment za komplimentom, pomáha mi usadiť sa a celý ten čas sa ku mne správa, akoby som bola jediná zaujímavá osoba na svete.

Tento príbeh sa mi zatiaľ páči.

Teraz

Dnes som si obliekla svoje obľúbené *randsaty*, ktoré má na mne tak veľmi rád. Aby som sa neušpinila, cez krk som si pretiahla kvetinkovú zásteru s mašličkovým viazaním okolo pásu.

Z rúry vytiahnem pečené mäso, ktoré rozvoniava po kuchyni spojenej s jedálňou a rozsiahlou obývačkou. Pečák s pečeným jahňacím položím na podložku na ostroviček z masívu, z rúk si zložím rukavice a natiahnem sa po archívnej fľaši červeného. Za zvuku lejúceho sa vína si pískam do tónov pomalej hudby o nekonečnej láske a pohodávam bokmi.

Teším sa. Alex sa má po týždni vrátiť domov zo služobky a ja sa postarám o to, aby sme si dnesok konečne užili, ako sa patrí. Kvôli nemu som dnes zrušila aj piatkové randička s Verou. Našťastie je moja najlepšia kamarátka tolerantná, pokiaľ ide o utužovanie vzťahov a ten náš, manželský, potrebuje utužovať čoraz viac.

Odpijem si z pohára a lahodné červené víno poštekli moje chuťové poháriky. Zavriem oči a sama pre seba od-

súhlasím dnešný úlovok z našej skromnej vínnej pivnice. Ladným krokom prejdem k prestretému stolu a zapálím sviečky. Som spokojná, všetko je dokonalé.

Až do momentu, kým mi nezazvoní telefón.

Vykročím do obývačky s výhľadom na terasu a vezmem vyzvávajúci telefón.

Volá môj manžel.

Isto mi chce oznámiť, že je čoskoro doma.

Tak mi to sľúbil. Vie, že dnes je náš deň v mesiaci, keď sa musíme opäť snažiť.

Zodvihnem s úsmevom na perách, avšak po prvých ľútostivých vetách mi úsmev klesá.

Musím si sadnúť na roh sedačky.

Čakala som slová: *Už sa na teba teším. O chvíľu som doma a strávime spolu krásny večer.*

Namiesto toho som dostala: *Mrzí ma to. Musím tu zostať ešte štyri dni. Nečakané záležitosti. Vynahradíme si to.*

„Dobre,“ odpoviem strojene.

Chce zachrániť situáciu, preto sa ma pýta na to, aký som mala deň.

Sklamanie mi hučí v ušiach, piští mi v nich, krv mi doslova vrie v žilách, odpovedá za mňa autopilot.

Nepamätám si, čo presne som mu povedala.

Hovor rýchlo ukončím, pretože všetka dobrá nálada je odrazu preč.

Bez pohnutia sedím na mieste, zízam na čiernu obrazovku telefónu a bojujem so slzami.

Telefón sa rozsvieti a rozvibruje.

Alex mi poslal správu.

S nádychom prejdem prstom po obrazovke a prečítam si ju.

Mrzí ma to, naozaj. Všetko ti vynahradím. Milujem ťa.

K tomu nesmie chýbať emotikon, ktorý posielala bozk.
To už si roztrasenými prstami utieram mokré líca.
Jemu neodpíšem, zato napíšem Vere.

O polhodinu neskôr sedím zamotaná do deky s vínom v ruke a počúvam svoj emocionálny playlist na Spotify. Ville Valo zo skupiny HIM spieva o tom, aká som krásna, aká som rozorvaná a že som zhrešila. Pijem, falošne spievam na celý dom a sotva vnímam, že už nie som sama.

Vycítim to a pozriem smerom ku kuchyni, kde sa o trám opiera Vera v priliehavých minišatách, zíza na mňa svojimi veľkými očami a krúti nado mnou hlavou.

Potiahnem nosom a bojujem so slzami. Moja priateľka sa na mňa nevykašľala.

Vera vojde do obývačky, natiahne sa po ovládači a stíši moju lásku z tínedžerských čias. Prisadne si ku mne a napraví si príliš krátke šaty. „Čo urobil ten debil tentoraz?“ spýta sa a prepaľuje ma pohľadom.

„Neprišiel.“

„Prečo?“

„Práca,“ vzdychnem.

„A dnes máš ovuláciu,“ doplní ma.

Myknem plec om a znovu si odpijem z vína. Chcem zapíť tú trpkú pachuť na jazyku.

S Alexom sme spolu sedem rokov. Po troch rokoch sme sa vzali a ďalšie štyri sa snažíme o dieťa. Nechcem sa ľutovať, viem, že existujú páry, ktoré sa snažia dlhšie... Ale oni sa aspoň snažia.

„Alex asi netúži po dieťati tak ako ja. Vždy sú dôležitejšie témy a ešte dôležitejšie veci.“

„Dôležitejšie ako obrábať svoju pekelnú sexi manželku?“ vyletí z nej a ja sa chtiac-nechtiac zasmejem.

„Som sexi asi ako náš údržbár,“ oponujem rýchlo a vzdychnem si.

Vera vstane, nakloní sa ku mne a pobozká ma na čelo. „Ten sa na teba nechytá, kráska. Počkaj tu, niečo mi napadlo.“ Po tých slovách vybehne z obývačky, zazriem, že mieri k schodisku.

Zamračím sa, nahnem sa k stolu, aby som pre istotu odložila pohár a rozmotám sa z teplej deky. Verine nápady sú často šialené a občas nekončia šťastne. Čiže ma buď čaká explicitné veštenie z kariet, tantrická joga, divoké karaoke, alebo ma klasicky vytiahne von zo svojej bezpečnej ulity. Jej motto je, že je lepšie revať v limuzíne, ako byť vysmiata na bicykli, ale ak už revať, ideálne od smiechu.

Čakám na ňu, prechádzam sa po prízemí, načúvam pri schodisku, no nič nenasvedčuje tomu, že by sa tam hore niečo dialo. Po chvíľke však zakričí: „Odpoj svoj ctený mobil z repráku a daj hlas aspoň na maximum!“

„A to načo?“ zahučím jej naspäť.

„Bože, Diaaa! Nekecaj a rob!“

Počuli sme slovo Verino. Lepšie je neprotirečiť a poslúchnuť rozkaz alfy. Jedným ťuknutím odpojím svoj telefón a pridám hlasitosť.

Odrazu začujem zvuk, že sa pripojila ona, následne z reproduktora zaznejú prvé tóny pesničky *Boombastic* od Shaggyho a ja neveriacky pozriem na schodisko, kde sa práve začala tá pravá šou.

Vera vyobliekaná v Alexových veciach naširoko kráča po schodisku, akoby medzi nohami mala zbraň hro-

madného ničenia. Biela košeľa rozopnutá až po prsia, sako prehodené cez ramená, nohavice, ktoré upevnila opaskom, no aj tak sú jej veľké, do toho si nasadila jedny z jeho značkových snečných okuliarov a drahý pánsky klobúk.

Nemôžem uveriť vlastným očiam, myká mi kútikmi úst. Vera sa zvodne oprie o zábradlie a prstami si zošmykne okuliare nižšie na nos, aby mi pozrela do očí.

„Počul som, že sa v tomto dome nachádza slečna, ktorá potrebuje trochu rozveseliť,“ povie naschvál nízko položeným hlasom, oceňujem jej chrapľák, ktorý tomu dodáva tú správnu šťavu.

„Nie, toto nemôžeš,“ vyslovím a nedokážem sa viac brániť smiechu.

Vera do hudby zavlní bokmi a prstami si prejde po okraji klobúka ako pravý zvodca. Potom ho schytí a hodí ho ku mne. Naschvál nechytím, len sa chichocem.

„Bejby nebude sedieť v kúte!“ vyriekne a následne začne tancovať tak, že by sa mohol schovať ne jeden striptér.

Nemôžem, bolí ma brucho, sledujem jej ladné pohyby a to, ako sa ku mne blíži.

„Uteč, alebo sa mi poddaj,“ zavrčí a urobí vlnu s obočím. Keď je len kúsok odo mňa, chce ma schytiť, no ja sa uhnem a trielim naspäť do obývačky. Na toto budem potrebovať vyprázdniť pohár s vínom do dna. Nestihnem k nemu ani prísť, keď ma Vera zdrapne odzadu a panvou začne narážať do môjho zadku. Schmatne ma za vlasy a tlačí ma ku gauču.

Vďaka jej hriešnym pohybom sa cítim, akoby som práve prišla o panenstvo. So svojou bláznivou kamoškou,

ktorej zjavne preskočilo. Otočí ma a vyloží na opierku. Potom mi roztvorí nohy a simuluje pohyby párenia. Otvára ústa do piesne, odhadzuje sako, chytá ma za boky a aj za prsia.

Nemôžem. Už to viac nezvládam. Tak sa smejem, až prepadnem za opierku priamo na gauč, Vera stratí rovnováhu a padá za mnou, zvalí sa priamo na mňa.

Ak by teraz niekto prišiel, vyzeralo by to, že si to tu práve rozdáваме. Jej tvár je zaborená v mojom dekolte, jej spodná časť tela si urobila prechodné bydlisko medzi mojimi rozťahnutými nohami.

„Chceš sa páriť, zlatko? Budem tvoj mačo, nabíjač, Massimo, Adonis či iný -is, napríklad penis,“ zavrčí mi priamo do ucha a následne ma pobožká na líce.

Vtom sa rozosmejeme obe. Až tak, že plačeme. Vera je jednoznačne moja limuzína.

Ešte tam chvíľu ležíme na sebe, predýchavame tú iracionálnu situáciu, za ktorú by nás odsúdila nejedna puritánka. Efekt to však splnilo a ja sa cítim trochu lepšie.

O niečo neskôr, po tom, ako zjeme šťavnaté jahňacie so zelenými fazuľkami a mojimi luxusnými zapekanými zemiakmi, sedíme v kuchyni a dopíjame druhú fľašu červeného. Už máme trochu v hlave, no upokojuje ma to, že u nás dnes Vera prespí.

„Vieš, práve teraz som mohla mať rande s výhodami. Tak si to váž, že si moja priorita číslo jeden,“ mudruje Vera, ktorá sa stále neprezliekla. Očividne sa v Alexových veciach cíti dobre.

„Veď aj ty si moja priorita!“ oborím sa dotknuto. „Sme záchranné koleso jedna pre druhú. Môj chlap nepríde, tak ma zachrániš. Tvoj chlap na rande naopak prí-

de a nepáči sa ti, tak ti volám, že tvoja mačka utiekla, vyliezla na strom a musíme volať hasičov.“

Vera sa zasmieje. „Neraz sa na takých rande moja mačka zježila, chcela utiecť a radšej by privítala tých hasičov.“

„Nemáš mačku,“ pripomínam jej. Potom mi to docvakne. „Ale... Vera!“

„Čo? Vieš, aké je to v dnešnej dobe hľadať chlapa? Na zoznamke je to samý prípad, v realite je to zase samý ženáč s neženatými návrhmi. Hlavne, že Richard si nabrnkol sekretárku ešte pred tým, ako sme sa vôbec dostali na súd.“

Hoci sa Vera tvári, že sa v jej živote nemohlo stať nič lepšie ako rozvod, viem, že sa trápi za to, ako rýchlo ju vymenil za inú. Nakoniec zistila, že jej drahý manžel mal mimomanželský pomer už rok a pol predtým, ako išli oficiálne od seba. Ako vždy všetka špina vypláva na povrch až vtedy, keď je už neskoro.

Ani ona neostala dlho sama, no žiaden z jej milencov pre ňu nebol dosť dobrý, aby si s ním vybuodovala vzťah dlhší ako na pár nocí. Stále tvrdí, že ten skutočný partner jej musí kľáčať pri nohách a bozkávať zem, po ktorej chodí. Pozná svoju hodnotu a stojí si za ňou, neuspokojí sa s ničím menej. Aj to je jedna z vecí, ktoré na nej obdivujem. Možno by som si z jej prístupu mala niečo vziať aj ja a zmeniť doma pravidlá.

Odkedy sme sa s Alexom začali snažiť o dieťa, trikrát sa mi zlomilo srdce. Nevyšlo to, moje telo to nezvládlo a do duše sa mi vryla večná jazva. Dvakrát išlo o spontánny potrat v prvom trimestri, jedenkrát sa plod nevyvíjal a ja som skončila v nemocnici. Niekoľkonásobná strata ma poznačila, no poznačila aj môj vzťah s manželom.

Kým ja som sa stále nevzdávala, navštevovala som najlepších doktorov, vždy, keď som doma nadhodila tému dieťa, Alex to čím skôr nejakou neutrálne odbil a nadhodil niečo iné, alebo sa jednoducho vyhovoril na prácu a utiekol z domu.

To, čo bolo dôležité pre mňa, už nebolo dôležité preňho. Dnes sme mali byť spolu.

No nie sme.

„Ale sme dopadli,“ vyslovím súcitne a chytím Veru za ruku.

Chvíľku mlčky sedíme, keď Vera odrazu ožije. „Dost' bolo smútku. Vieš, ako zle to vplýva na pleť? Chlapi nám nestoja za to, aby sa nám spravili vrásky navyše. Botox je drahý na také lacné problémy! My dve si teraz spravíme svoje T zoznamy a dáme si životy do poriadku.“

Nadvihnem nechápavo obočie. Som zvyknutá na jej výkyvy nálad, avšak teraz ma trochu zaskočila. „Aké zoznamy?“

Dvihne prst a cmukne na mňa. Zelené oči má lesklé od vypitého vína, no stále vyzerá, že vie, čo robí či hovorí. „Donesieš papier a pero? Pre každú z nás?“

Nehádam sa s ňou, lebo by to bol vopred prehratý boj. Z mojej pracovne, ktorej dominantou je obrovská knižnica plná klasiky, ale aj modernej literatúry, prinesiem, čo treba.

Sadnem si na svoje miesto, kde ma čaká doplnený pohár s vínom. Kým si odpijem, každá z nás má pred sebou písacie potreby.

„Takže... Aký zoznam?“ pýtam sa znovu trochu skepticky.

„T zoznam alebo inak povedané *tabu* zoznam. Hrieš-

ny zoznam... sexi zoznam... Volaj to, ako len chceš. Čítala som o tom v jednom magazíne a veľa ženám to dalo motiváciu a to správne sebavedomie.“

Uškrniem sa na svoju kamarátku. „Ty potrebuješ sebavedomie?“

„Občas áno,“ mykne plecom. „Takže. Povedz rýchlo číslo od desať do dvadsať.“

„Trináť,“ vyrieknem bez rozmyslu.

Na papier pred sebou napíše: *Tabu zoznam*. Potom na mňa vyzývavo pozrie, aby som opakovala. Počká, kým dopíšem a potom ľahko prehodí: „Teraz si každá z nás napíše trinásť tabu prianí. Niečo intímne, po čom túžime v spálni alebo aj mimo nej.“

„To je blbosť, Vera,“ vyslovím a nervózne si medzi prstami prevaľujem pero.

„Povedala tá, ktorá číta knižné porno? No tak, uvoľni sa trocha a pokojne sa tým pornom v písmenkách inšpiruj. Tento zoznam bude len medzi nami. Ja si rovno píšem prvý bod: *Sex pri porne*. Mám skoro tridsaťpäť a nikdy som si s nikým nepozrela péčko. Môj život je taký chudobný.“

Na jej poznámke sa zasmejem, no okrem toho má na mňa aj povzbudzujúci účinok. Zapozerám sa na kuchynskú linku a potom... potom to napíšem. Keď mi kamarátka nakúka cez rameno, cítim, že celá horím.

„Robiť to na kuchynskej linke. Vážne? Bývate tu koľko? To ste ešte nepokrstili každý kút domu?“

„Aspoň sme to robili pri porne,“ odseknem jej, čo následne oľutujem.

Usmeje sa. „Ále, dobre vy!“

Kiežby vedela. Filmy pre dospelých sme si púšťali pre

to, aby to vôbec išlo. Najmä keď Alex prišiel domov neskoro a žiadne ústne či ručné stimuly nestačili. Ja som nestačila. To rozhodne môjmu sebedovetomiu nepomáhalo.

„Ďalej, piš, inak si to rozmyslím!“ rýchlo mením tému, lebo sa k tomu nechcem vyjadrovať.

Niektoré veci by mali ostať naozaj nevyzvedané.

Spísanie hriešnych túžob nám netrvá dlho a čím ďalej, tým menej sa pri tom červenám.

Môj zoznam je oproti tomu od Very celkom decentný. Kým ona sníva o trojke, o zlatom daždi, o škrtení, o hraní sa na kňaza a mníšku, ja snívam o sexe so skutočnými čili papričkami, o tom, že ma pretiahne v aute niekde na verejnosti, o tom, že bude dominantný a podriadi si ma, o tom, že bude mať na tvári masku a pripúta ma k posteli... Asi by som mala zvážiť svoj literárny vkus.

Bola to len zábava, mala byť. Vera to pokazila jedinou vetou: „Budem štedrá, takže čas plnenia stanovím na rok.“

„Malo to ostať medzi nami,“ ozvem sa rozrušene. Už len pri pomyslení na to, že by moje intímne priania videl Alex, ma oblieva pot. Bude si o mne myslieť, že som úchylná.

„A aký by malo zmysel nechať si naše túžby len pre seba? Život je príliš krátky na to, aby sme nerobili veci, po ktorých túžime. To bola aj podstata toho článku, Dia. Máme objaviť svoju vnútornú Venušu, Afroditu či inú bohyňu. Rozhýbať si druhú čakru, ktorá nakopne nielen našu sexualitu, ale aj kreativitu,“ znie presvedčivo, hoci viem, že sotva naberiem odvahu niečo podobné predstrieť pred Alexa a brať to ako hotovú vec.

Vera ma chyťí za ruku a dôverne mi pozrie do očí.

„Sľúb mi, že sa o to aspoň pokúsiš. Si krásna, mladá, tvoj muž by mal žobrať o tvoju pozornosť a spoločnosť. Nemáš tam zase takú divočinu ako ja a určite sa nemáš ani za čo hanbiť.“

„Ja neviem,“ zašepkám plná pochybností.

Bojím sa byť z niečoho nadšená, tešiť sa, či mať očakávania, lebo skôr či neskôr na svoju naivitu vždy trpkou doplatím.

„Aspoň to skús. Nerobíš to preňho, ale pre seba. Ne-zabúdaj na to.“

Nech nad tým premýšľam akokoľvek dlho, uvedomujem si, že svet patrí a vždy patril odvážnym.

Až neskôr v posteli jej poviem: „Tak dobre.“

Komentáre pod príspevkom hovoria jasne – moja práca má zmysel. Aspoň tá na sociálnych sieťach. Kým v reálnom živote mám povolanie, ktoré ma veľmi nenapĺňa, v tom fiktívnom tvorím niečo, čo spája komunitu.

Čo môže svetu ponúknuť vášnivá čitateľka a amatérska cukrárka?

s_knihou_: Tá kniha vyzerá zaujímavo, rozhodne si ju pripisujem na čitateľský zoznam. A tie koláče? Vopred ďakujem za recept.

knihomolka_z_mesta: Mám na teba len tri prosby. Prvá je – požičiaš mi túto knihu? Druhá je – Do práce rovno prines aj z tých koláčov. Po tretie – Nikdy neprestávaj.

mrs_and_books: Po твоjich príspevkoch človek skončí na mizine a ešte k tomu aj príberie. Ale aj tak to milujem!

S úsmevom si čítam komentáre k najnovšiemu príspevku o knihe s nádhernou ilustráciou o žene, ktorá stratila pamäť a stráži ju neznámy detektív. K recenzii som pridala esteticky vyváženú fotku knihy pri kvetinovom

záhone s malinovo-pistáciovými veterníkmi na ozdobnom tanieri z porcelánovej sady. Hotová romantika! Teraz sa môžem vytešovať z desiatok nadšených správ či komentárov.

Do uší si dávam slúchadlá, zapnem si svoj obľúbený playlist a telefón si hodím do vrečka teplákov. Vonku je nádherne, preto sa rozhodnem pustiť sa do renovácie predzáhradky.

Alex mi síce prízvukoval, že si nemusím špiniť ruky, keďže najal záhradnú firmu, no o ten pôžitok zaboriť ruky do hlíny sa nedám pripraviť, ani keby sa na hlavu postavil. Vraj sa mám šetriť a on sa o všetko postará. Kiežby sa však staral viac o to, po čom naozaj túžim.

Najskôr si vynesiem do predzáhradky potrebné veci a potom prejdem okolo domu, aby som skontrolovala záhradníkov a ich pitný režim.

Na zadnej terase s výhľadom na vstavaný bazén a altánok som im nachystala občerstvenie a áno, aj tie famózne pistáciové veterníky, z ktorých už ubudla značná časť. Spokojne sa usmejem.

Jeden kosí, druhý zastrahuje kríky do dokonalých tvarov, tretia s rukavicami obtrháva burinu na skalke kúsok za altánkom. Nič im nechýba, tak sa presúvam pred dom, kde plánujem k mojím obľúbeným pivonkám zasadiť niekoľko prekrásnych hortenzií.

S hudbou v slúchadlách mi ide záhradkárčenie od ruky. Odmeriam si nádoby s kvetmi a začnem vykopávať jamy, do ktorých potom opatrne vkladám fialové, ružové a modré hortenzie. Viem, že budú obrovské a krásne farebne doplnia moju zbierku trvaliek.

Utlápkávam hlinu, potichu si pospevujem pieseň a do

rytmu pokyvujem hlavou, keď sa v mojom zornom poli niečo mihne.

Nadvihnem pohľad a najprv zbadám čierne športové topánky, mierim vyššie a skenujem pár stavaných nôh v tmavomodrých potrhanych džínsoch. Moje oči stúpajú vyššie. Tmavé tričko ukryté pod koženou bundou a vyššie... Pár hnedých očí vsadený v súmernej tvári, ostrá čeľusť pokrytá výraznejším strniskom a rozstrapatené tmavé vlasy.

Muž na mňa zíza zhora, ja mu doslova kľáčim pri nohách a tuším mám pootvorené ústa.

Super, to by bolo.

Zavriem ústa, ten *sympaták* mi kývne a niečo hovorí, no ja ho nepočujem cez hudbu v slúchadlách. Asi nereagujem pohotovo, tak sa len usmeje a vykročí k plotu, kde mám nachystané nezasadené kvety.

Rýchlo si oprášim ruky a vyberiem z vrecka telefón, aby som stíšila rockovú pieseň. Vracia sa ku mne, drží sadenice a vtedy mi to docvakne. Patrí k záhradnickej firme.

„Ponosím vám sem všetky?“ spýta sa príjemným hlbokým hlasom a znovu sa na mňa usmeje.

Vidím, ako mu pohľad padne na môj dekolt. Ani sa to nesnaží skrývať. Vtom sa zarazím nad tým drzým gestom.

Čo si to dovoľuje?

„Vďaka a netreba. Ja si ich ponosím sama. Vravela som, že túto časť záhrady mám na starosti ja. Treba vziať tamtie kriky do zadnej časti,“ odpovedám mu nervózne. Nie som zvyknutá na to, aby ma chlapi očumovali. Navyše som si dnes obliekla staré vyťahané tričko, nič extra, čo by malo priťahovať niečiu pozornosť.

Muž sa mi znovu pozrie do očí a úsmev mu neschádza

z tváre. Ten jeho pohľad je riadne intenzívny a mám pocit, akoby sa ma dotýkal, hoci stojí kúsok odo mňa. „Ako poviete, mladá dáma,“ vysloví, pričom ma prekvapí, že na môj mierne útočný tón reaguje pokojne, ba priam milo.

Trucovito si napravím tričko a potom sa poškriabem na tvári, kam mi padol prameň vlasov.

Sledujem ho, ako sa zohýba. Oči mi padnú na jeho zadok. Bože! Obraciam sa bokom.

Nie som o nič lepšia ako on. Aj keď...

Nie, Diana. Pekne sa upokojíme. Svätý knihobože!

Muž berie kríky, no po pár krokoch zastane a otočí sa ku mne. „Inak, pekné tričko. Tú skupinu mám rád,“ povie, žmurkne na mňa a znovu vykročí vpred.

Padám na zadok. Ale tak naozaj. Skloním hlavu k môjmu vyblednutému tričku so skupinou HIM a vzdychnem si.

Takže na to sa pozeral. Som hlúpa a domýšľavá krava, navyše som mu krivdila.

A ešte som mu pozerala na zadok!

S náladou na bode – mám chuť na pohár vína a šípku do čiernej diery – si zaborím tvár do dlaní.

Ešte chvíľku sa ľutujem a potom sa s novou vervou znova vrátim do práce. Hudbu mám pustenú na polovičnej hlasitosti, aby ma už nikto neprekvapil, a všímam si aj jeho vždy, keď sa vráti po ďalšie kríky. Zakaždým mi venuje pohľad, hoci dvakrát som sa snažila tváriť, že o ňom neviem.

Jasné, že som vedela. Cítila som, že na mňa zíza.

Mala by som sa mu ospravedlniť, ale... Za čo vlastne? Veď som mu ani nestihla vynadať do drzých kreténov, maximálne tak v mojej hlave. A z tej hlavy sa to pokúšam čo najskôr dostať a netrápiť sa hlúposťami. Na-

miesto toho sa spokojne postavím a obdivujem dve hodiny čistej práce.

Oprášim si ruky a vyberiem telefón, ktorým natočím video s novými prírastkami. Napíšem k tomu popis a zdieľam to do príbehu s lahodiacou piesňou. Moje sledovateľky budú nadšené, ja som nadšená.

Mám v pláne poupratovať nádoby od kvetov, keď mi zazvoní telefón. Volá Alex.

„Ahoj, už ideš domov?“ opýtam sa s nádejou v hlase.

„Ahoj, zlato. Práve sme skončili obhliadku a sadám do auta. Do hodinky som doma, ale prosím, ponúkni niečím Marcusa. Ako ho poznám, určite nechce otravovať s jedlom, no mal náročný deň aj cestu. Písal mi, že už ste sa zoznámili,“ spustí na mňa a moje obočie vystrelí dohora.

„Marcus, čo?“ spýtam sa priškrtené.

„Ten môj známy, ktorého som ti spomínal. Pokazila sa mu motorka, tak sa dal zaviezť taxíkom k nám. Ponúkni mu nejaké jedlo.“

Marcus. Alexov kamarát.

Žiaden drzý záhradník.

A ja som kráľovná kráv.

„Nevarila som,“ vyslovím automaticky, stále v šoku. Premýšľam nad tým, prečo sa mi nepredstavil, prečo mi nepovedal, kto je...

Alex mi o ňom ráno hovoril, zajtra k nám mal prísť na obed.

Ten jeho priateľ z mladíckych čias, ten umelec, ktorý nomádskym spôsobom života precestoval svet.

Ten priateľ, o ktorom som ešte pred piatimi dňami ani netušila, lebo Alexove priority sa točia najmä okolo rozrastajúcej sa firmy.

„Tak niečo objednaj. Budem sa ponáhľať, zatiaľ sa maj, zlato.“ Ani nepočká na moju odpoveď a zloží.

Hryznem si do pier, zúfalo strápnená situáciou. Teraz mám dôvod ospravedlniť sa a vytmaviť mu, že sa nepredstavil.

Kým sa rozhodnem, čo mu poviem, poupratujem prednú záhradu, popolievam kvety a rovno si hadicou umyjem ruky. Hotovo. Už tu nemám čo robiť, tak si vložím ruky do vreciek a ležérnym krokom sa vyberiem do zadnej záhrady za domom.

Záhradníci ešte nemajú hotovo, no už teraz je vidno kus práce. Nakoniec mal Alex pravdu. Bez partnerskej firmy môjho manžela by som sa tu zodrala. Sú to profesionáli a moje amatérske záhradkárčenie sa im nevyrovná. O to viac času mám na svoje knihy a koláčiky.

Objímam sa rukami a sledujem, ako dvaja muži sadia na konci pozemku kríky. Jeden z nich je Marcus. Už na sebe nemá koženú bundu, tá visí na operadle stoličky kúsok odo mňa.

„No ako? Ste zatiaľ spokojná?“ pristúpi ku mne jediná žena v tíme. Tmavovláska v ruke drží pohár s limonádou a podchvíľou si z nej odpije. Vyzerá, že jej chutí.

„Skalka sa vám podarila, skvelá práca,“ pochválím ju.

„Ďakujem. Teším sa, že sa vám páči. Vy už máte vpredu hotovo?“

Prikývnem a mávnem rukou. „Mám, veď som len vysadila pár kvetov.“

„Pôjdem sa pozrieť, aj tak musím vybehnúť po obed,“ podotkne milo a rýchlo zamáva rukou, zavolá na kolegov. Otočí sa aj Marcus, utrie si čelo a potom pohľadom spočinie na mne. „Poďte na prestávku!“ zakričí žena

a ďalej na nich máva, kým nenechajú robotu a nevykročia k nám.

„A čo také by ste si dali? Môžem objednať donášku,“ navrhnem, hoci pôvodná dohoda bola, že stravu si pracovníci vyriešia sami.

„Dal by som si pizzu,“ vysloví vyšší z mužov. Druhý na jeho návrh pritaká.

„Overená klasika,“ súhlasí žena.

Sotva ich vnímam, pretože ku mne kráča Marcus a neskrývane sa obzeráme. Čierne tričko s krátkymi rukávami odkrýva jeho potetované ruky, čo priťahuje moje zvedavé oči.

Toto že je priateľ môjho vždy uhladeného a elegantného manžela? V ktorej dimenzii spolu títo dvaja existovali na jednom mieste?

„Nepredstavil si sa mi. Myslela som si, že patíš k nim,“ vyslovím s výčitkou a odtrhnem sa od obrazcov abstraktných atramentových vzorov, holubíc a ženy s kvetmi, ktoré zdobia jeho predlaktia.

Marcus ku mne pristúpi ešte bližšie a zvedavo skúma moju tvár. Mykne mu kútikom úst, no všimnem si, že má pod očami mierne kruhy.

Alex vravel, že má za sebou náročnú cestu.

Odkiaľ cestoval? A čo sa stalo? A čo sa ho vlastne môžem opýtať?

Jeho pohľad ma dostáva do nekomfortnej pozície. Mám pocit, akoby ma ním prevrtával skrz-naskrz a vedel, o akých hlúpostiach práve premýšľam.

Natiahne ku mne pravačku. „Som Marcus. Tentoraz som prišiel skôr.“

MARCUS

Husté vlasy s nádychom červenej sa jej jemne vlnia tesne pod ramená. Jej ústa majú prirodzený červenkastý odtieň, spodná pera je výrazne plnšia, tá horná zas krojená. Jediná chybička na jemnej bledej tvári je slabá šmuha na pravom líci od zeminy, ktorú mám chuť utrieť. Inak je dokonalá.

Alex je šťastný chlap a ja som hlupák, ktorý na ňu nemá právo zízať dlhšie, ako by sa malo... A aj tak si nemôžem pomôcť. Pre takéto ženy bláznili umelci či básnici a mojím spôsobom medzi nich patrím.

Modrými očami uhýba, keď podľa nej pohľad trvá prídlho, no potom na mňa znovu vzhliadne a obzerá si ma. Snaží sa byť nad vecou, no vidím, že v nej niečo vrie. Sme cudzinci, no jej reakcie sú ľahko čitateľné, až mám pocit, že ju poznám. Teda aspoň si to myslím.

Zíza mi na tetovania na predlaktiach a potom príde výčitka, že som sa jej nepredstavil.

To myslí vážne?

Natiahnem k nej ruku a predstavím sa oficiálne. Určite sme teraz v lepšej pozícii ako vtedy, keď predou mnou kľáčala na kolenách. Tú spomienku sa snažím potlačiť, aj keď to veľmi nejde.

„A navyše, už som sa ti predstavil,“ dopoviem ešte pobavene. Nemám pocit, že by som jej to prvýkrát šepkal do ucha, i keď... Mám chuť sám nad sebou potriasť hlavou a vyhnať tie zákerné myšlienky z mysle.

„Kedy?“ Vidieť na nej, že nechápe a potom zrazu pozrie niekde za mňa a jej mimika sa zmení. Rýchlo siah-

ne do vrecka nohavíc a vytiahne odtiaľ slúchadlá. „Prepáč, ja... Mala som pustenú hudbu a naozaj neviem čítať z pier.“ Potom mi konečne chytí ruku a potrasie si so mnou. „Som Diana a obvykle mi prvé dojmy idú lepšie.“ Mierne sebou trhne a hodí na mňa ospravedlňujúci úsmev. Ten úsmev.

Stisnem jej dľaň, aby som sa jej mohol dotýkať o čosi dlhšie. „Aj tento prvý dojem ti vyšiel,“ pochválím ju. Podľa výrazu peknej tváre súdim, že nevie, ako odpovedať. Pustím jej dľaň, cúva odo mňa a zamrmle si niečo ako *d'akujem a hneď som späť*. Zmizne v presklených dverách, ktoré zrejme vedú do obývačky.

Okrajovo vnímam pomocníkov. Fajčia a rozprávajú sa o tom, čo ešte treba dnes dokončiť. Obzerám si veľkolepý dom. Je úplným stelesnením môjho najlepšieho kamaráta.

Už v škole bolo jasné, kto z nás dvoch to dotiahne ďalej. Ani mne, ani Alexovi v mladosti nič nechýbalo. Naši zbohatlícki rodičia si mohli dovoliť *investovať* peniaze a poslať nás do najlepších škôl. Presne tak mi to celé roky vtíkali do hlavy – *investovali sme do teba*. Avšak kým jedna rodina ostala hrdá, pre druhú rodinu bol syn sklamaním. Lebo si dovilil zatúžiť po slobode. Lebo sa jeho životné ciele nezhodovali s tými, ktoré mu nalinajkovali ešte v plienkach.

Nehnevám sa na svoju rodinu za to, že ma zavrhla. Hnevám sa sám na seba, že mi tak dlho trvalo vymaniť sa cudzím snom.

Kým ja som ostal verný sám sebe a svojej duši milujúcej umenie, Alex dokončil univerzitu s vyznamenaním a prevzal rodinný podnik.

Kým ja som nevlastnil nič okrem motorky, skromnej batožiny a slabej finančnej zásoby, Alex mal všetko. Vrá-
tane Diany. Šťastný chlap. Mal by byť.

Moje úvahy preruší práve Diana, ktorá sa vráti s letá-
čkami rôznych pizzerií. Okrem toho prinesie džbán s li-
monádou a čistý pohár. Všetko položí na stôl.

„Vyberte si, čo si len prajete. Títo sú však najrýchlej-
ší,“ vyriekne a jeden leták posunie bližšie k žene. Jej ko-
legovia sa nahnú k nej a dohadujú sa, kto si čo objedná.
„Aj ty si vyber, Alex mi nakázal postarať sa o teba,“ po-
vie ešte Diana mne.

Nadvihnem obočie. „Postarať sa o mňa?“ Očividne
nepochopila ten detinský dvojzmysel, keďže mi prikyvu-
je. „Dám si salámovú s feferónkami a extra syrom.“

Diana sa zaskočene zasmieje.

„Čo?“ ujde mi pobavene.

„Nič, len... Tú si objednávam aj ja. Aspoň nehrozí, že
mi z nej Alex vezme. Zle znáša výrazné a štiplavé chute.“

„Ešte stále je taký suchár? Vidím, že za tie roky sa to-
ho veľa nezmenilo,“ uškrniem sa.

„Život si treba okoreniť,“ zahlási odrazu chlapík, kto-
rý si do úst napchá malý koláč so zelenou polevou. „Aeo
ouadit,“ zamumle s plnými ústami, za čo si vyslúži buch-
nát do ramena od jedinej ženy v tíme.

„Nerozprávaj s plnou hubou, Denis,“ zahriakne ho.

Denis prehtne a skúsi to znova: „Sorry, malo to byť –
alebo osladiť. Tie koláče sú hotové nebo, pani domáca!“

Diana sa zatvári nadšene, avšak aj trochu placho. „Ďa-
kujem. Nie som cukrárka, no pečenie ma baví.“

„Je to cítiť. Môžem vás neskôr poprosiť o recept?“
opýta sa žena.

„Jasné, objednám rýchlo jedlo a potom vám ukážem moje sociálne siete, kde skoro vždy pridávam aj recepty.“

Pri zmienke sociálnych sietí mierne zamrznem. Samozrejme, že som si Alexa aj Dianu pred príchodom sem hľadal na internete. Našiel som zopár článkov o úspechoch lokálnej developerskej firmy, ktorú už niekoľko rokov vedie práve Alex. Bolo tam priložených pár fotiek zo spoločenských udalostí, kde na fotke pózoval aj so svojou manželkou, no tých fotiek nebolo veľa.

Ich osobné profily na sociálnych sieťach som si prezeral tiež. Alex bol prakticky neaktívny. Iba občas pridal nejaký článok a v galérii mal až tri fotky, z toho len jedna fotka bola s Dianou niekde na dovolenke pri mori.

Do Dianinho profilu som sa nedostal, lebo ho mala nastavený len pre priateľov. Ešte včera poriadne nevedela, kto som, tak mi prišlo trúfale poselať jej žiadosť o priateľstvo. Dnes už je však všetko inak.

Kým príde jedlo, pustím sa s Denisom a Andreasom, ako sa mi predstavil ten druhý chlapík, do sadenia kríkov presne podľa precízne vymeraných nákresov.

Manuálna práca mi nevadí, najmä ak môžem pomôcť priateľom. Diana mi síce hovorila, aby som si oddýchol, no nerád sa niekomu cítim byť zaviazaný. Navyše odmietla môj návrh zaplatiť jedlo, tak som sa rozhodol byť aspoň užitočný.

O polhodinu síce so záhradou veľmi nepokročíme, no ohlási sa kuriér s pizzou. Pohotovo si pod záhradným kohútikom umyjem ruky a ponáhl'am sa za Dianou, ktorá nevie nájsť kľúče.

Z vrečka bundy prehodenej na opierke vyberiem zväzok kľúčov a podám jej ich. „Keď som prišiel, zvonil

som, a keďže nikto nechodil, skúsil som otvoriť bránu. Bolo odomknuté. Kľúče si nechala v zámku. Rovno som si dovolil odnieť moju skromnú batožinu do garáže.“

Diana sa zamračí a vyberie sa k bráne. Nasledujem ju. „Takže takto si sa dostal dnu. Myslela som, že si preskočil plot,“ pokúsi sa o žart. „Dnes tu bol ruch. Asi som zabudla.“

„To nie je príliš bezpečné,“ konštatujem.

Prikývne a vzdychne si. „To je pravda, aj keď žijeme v najnudnejšej štvrti v meste.“

„Chcela si povedať najzazobanejšej,“ skočím jej do toho s náznakom vtípu.

„Samozrejme. Vedľa sprava býva Robert Downey Jr. a zľava prezident, s ktorým si mením recepty na nedeľný obed. A keďže neviem, čo s peniazmi, sadím ich v igelitových taškách pod všetky tie nové kvety,“ zakončuje mi a obdarí ma hravým výrazom.

„A ešte k tomu ste aj štedrý filantropi, ktorí nakrmia cudzinca v neľahkej životnej situácii,“ ostávam pri našej slovnej hre.

„Dláždime si cestičku do neba.“

„Salámovou pizzou s feferónkami.“ Už to viac nevydržím ja ani ona a rozosmejeme sa.

So smiechom odomyká bránu, všímam si, ako pri tom mierne krčí nos a pripadá mi ohromne roztomilá. Nemôžem z nej spustiť zrak a ten zvuk, ktorý sa jej derie z hrdla, ma akosi záhadne upokojuje. A pritom môj deň začal fakt nahovno.

Ako správny džentlmen pomôžem s krabicami a cestu späť sa snažím využiť chvíľku osamote. „Čomu sa venuješ? Myslím okrem sadenia bankoviek.“

„Há há,“ sparoduje smiech, no potom zväžnie. „Rada čítam, pečiem, trávim čas s najlepšou priateľkou, chodím na prechádzky či do knižného klubu.“

„To znie, hm, záživne,“ odpoviem s pobaveným podtónom. Nemal som v pláne uraziť ju, našťastie to pochopí a uškrnie sa na mňa.

„Nie každý je stavaný na ešte záživnejší život, aký máš ty,“ odpovie potichu.

„Koľko ti toho o mne Alex prezradil?“ vyzvedám, ani netuším prečo. Chcem ju spoznať a tiež chcem, aby ona spoznala mňa. Ak tu mám zostať dlhší čas, priatelia sa zídu.

„Dost' na to, aby si nebol úplným cudzincom.“ Diana nalieva do pohárov limonádu a snaží sa zamestnať. Akosi vycítim, že dlhé pohľady do očí jej nie sú úplne po vôli.

„Ale málo na to, aby som bol tvojím priateľom,“ doplním jej vetu. Všimam si, ako zamrzne. Potom sa na mňa konečne znovu pozrie.

Vyzerá to, akoby chcela niečo povedať, nadýchne sa cez ústa a nechá ich pootvorené. Odpoveď nedostanem a možno je to tak lepšie.

„Zatiaľ,“ dodám s nádejou v hlase.

Trochu sa uvoľní a mierne sa pousmeje. „Zatiaľ,“ zopakuje.

Potom sa vyberie zavolať pracovný tím na prestávku. Ja ten čas využijem. Vyberiem z vrečka nohavíc telefón, otvorím si aplikáciu sociálnej siete a vyhl'adám jej meno.

Prstom ťuknem na ikonku: *Pridať priateľa*.

„Zatiaľ,“ poviem si sám pre seba.